

fordi jeg ikke mener, at vejen frem er at skabe nye økologiske uddannelser ved siden af det, man kunne kalde de traditionelle. Så kunne nogle uddannelsesinstitutioner, nogle af de faglige udvalg eller andre få den opfattelse, at nu var der nogle andre, der ligesom tog hånd om det økologiske – nu behøver vi heldigvis ikke at gøre det til vores bekymring.

Den holdning synes jeg simpelt hen ikke vi har råd til, for økologi og bæredygtighed er en fælles sag, og alle uddannelsesinstitutioner må føle sig forpligtet til at løfte ansvaret for opgaven. Vi må ikke skabe en struktur, som gør det legitimt at henvise til andre, for økologi og bæredygtighed skal jo gerne baseres på en holdning om, at det er fornuftigt, rimeligt og faktisk helt almindeligt at gøre økologi og det grønne til et spørgsmål, som man har i forhold til ens holdninger, ens værdier og ens konkrete handlinger.

Jeg regner med, at alle aktører på de enkelte uddannelsesområder i en udvikling, som vi så kan diskutere er hurtig eller langsom, hver især kommer til at opleve at tage medejerskab og ansvar for en bæredygtig udvikling. Det tror jeg ikke man klarer med en pulje, det tror jeg ikke man klarer med et råd.

Men jeg tror heller ikke, at det er reglerne og mangelen på penge, der står i vejen. Ser vi på de nuværende uddannelser, er det faktisk muligt at gøre utrolig meget inden for de nuværende rammer. Jeg vil gerne give et par konkrete eksempler, også med udgangspunkt i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Landbrugsuddannelserne på Den Økologiske Jordbrugsskole fremhæves som en decideret økologisk uddannelse inden for ungdomsuddannelserne. Det er der faktisk ikke tale om. På skolen, som er en ordinær erhvervsskole, gennemføres uddannelsen til faglært landmand efter den almindelige bekendtgørelse, der på samme måde anvendes på de øvrige landbrugsskoler.

Der er således tale om et meget fint eksempel på en ordinær uddannelse, der er økologisk funderet, og hvor den økologiske faglighed og kompetence prioriteres af institutionen. Et meget fint eksempel på, hvordan det kan gøres og bør gøres.

I beslutningsforslaget nævnes også en økologisk tømrer, men tømreruddannelsen kan inden for den nuværende gældende uddannelsesbekendtgørelse gennemføres på et økologisk fundament. Det er en beslutning, som må træffes af

det faglige udvalg og skolen efter en vurdering af, om der er efterspørgsel på den type af uddannelser. Efter min bedste vurdering er der hverken arbejdsmarkeds- eller uddannelsespolitisk perspektiv i at stræbe efter at lave en parallel økologisk uddannelse.

Endelig nævnes eksempler på økologiske uddannelsesaktiviteter, og man kan få det indtryk, at nye initiativer udvikles helt uafhængigt af uddannelsessystemet i det hele taget, f.eks. fremhæves økologiske igangsættere på Nørrebro. Men hér arbejder man faktisk meget tæt sammen med Hotel- og Restaurantskolen om afprøvning af miljømæssig og økologisk profil i grundforløbene i levnedsmiddeluddannelserne. Den særlige økologiske faglighed og kompetence bliver således i stigende grad indarbejdet i de erhvervsrettede uddannelser, hvilket jeg finder er et ubestrideligt gode.

Der foreslås etableret et økologisk uddannelsesråd, og jeg kan sagtens forstå intentionen, men det er næppe noget, som vil være særlig velegnet i forhold til den ofte partsbaserede rådgivningsstruktur, som vi har i forhold til de respektive uddannelser. Jeg tror også, det vil komme i konflikt med de kompetencer og forpligtelser, som tilkommer de råd og udvalg, som har ansvaret for, at arbejdsmarkedet sikres arbejdskraft med de rigtige kvalifikationer. Et sådant råd kunne i værste fald medføre en ansvarsforflygtigelse hos de berørte parter og hos uddannelsesinstitutionerne. Igen er risikoen, at logikken bliver, at det tager nogle andre sig af, det behøver vi ikke at forholde os til.

Derfor tror jeg ikke, at vi skal oprette flere rådgivende organer med særlige funktioner, men vi skal fortsat føre dialogerne inden for den eksisterende rådgivningsstruktur i Undervisningsministeriet og i andre ministerier, således at de rådgivningsorganer, vi har nu, har den økologiske og den grønne dimension med.

Mulighederne er der. Eksempelvis har Det Økologiske Jordbrugsråd, som blev nedsat i 1987 under Fødevarerministeriet, i »Aktionsplan II – Økologi i udvikling« fra 1999 fulgt op på sine anbefalinger fra den første aktionsplan og konstateret, at der er sket en styrkelse af den økologiske dimension i landbrugs- og jordbrugsuddannelserne og for gartnere og skovbrugere. Rådet fremsætter fortsat anbefalinger til forbedringer, sådan at vi fortsat går den rigtige vej.

Der anvendes hvert år økonomiske midler til formålet inden for erhvervsuddannelsernes for-